

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 11Csp/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821200264
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Škvaridlová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2021:3821200264.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza samosudkyňou JUDr. Ľudmilou Škvaridlovou v právnej veci žalobkyne K. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. W. XXX/XX, N., zast. Občianskym združením OSPO Martin, so sídlom J. Š. Šikuru 4850/1, Martin, IČO: 52 354 237 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andreou Cvikovou, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516 o zaplatenie sumy 400 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 300 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške, ktorá bude presne špecifikovaná v uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala o primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur s odôvodnením, že si uplatnila úspešne svoje právo na Okresnom súde Prievidza v konaní č. 12Csp 47/2020.

Žalobu odôvodnila tým, že súd rozsudkom určil, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 19.5.2011 je bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 831,63 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poukázala na § 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V danom prípade za porušenie povinnosti zodpovedá žalovaný. Zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12Csp 47/2020.

Ďalej uviedla, že žalovanej boli do právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku vykonávané zrážky zo mzdy vo výške 30 eur mesačne, ktoré obsahovali okrem istiny aj úroky, na ktoré žalovaný nemal nárok. Tieto zrážky zo mzdy jej boli zrážané bez právneho dôvodu.

Žalobkyňa žiada od žalovaného primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur, ktoré považuje za primerané. Zákon výšku primeraného finančného zadostučinenia neurčuje a táto výška je na zvážení súdu.

Poukázala na rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 5CoCsp/25/2020 z 25.11.2020, z ktorého vyplýva, že konaním žalovaného, ktorý si uplatnil nedôvodne nároky z pohľadávky nad rámec istiny aj napriek tomu, že ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov, za stavu, kedy mal vedomosti o tom, aké sú náležitosti spotrebiteľského úveru vyžadované zákonom, podľa názoru odvolacieho súdu došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, ktoré prípadnou stratou finančných prostriedkov u spotrebiteľa bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyni. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa naplňuje požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, pričom práve inštitút primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou v spotrebiteľských vzťahoch.

Odvolací súd mal za to, že sú splnené podmienky pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, t. j. nie pre konštatovanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je preto potrebné posúdiť nasledovné okolnosti majúce vplyv na výšku prípadnej ujmy, t. j. intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, výšku trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu.

Okrem toho odvolací súd na podporu svojich tvrdení poukázal aj na rozsudku NS SR zo dňa 30.1.2019 sp. zn. 6Cdo 127/2017, podľa ktorého preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia, preto bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia. Odvolací súd vychádzajúc z týchto skutočností bol toho názoru, že finančné zadosťučinenie, ktoré priznal súd prvej inštancie vo výške 600 eur je primerané, preto sa s výškou primeraného finančného zadosťučinenia stotožnil.

Žalobkyňa považuje sumu 831,63 eur za neprimerané finančné zadosťučinenie, ktoré predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré jej má žalovaná strana zaplatiť na základe vyššie uvedeného rozsudku.

2. Súd I. inštancie na návrh žalobkyne v konaní č. 11Csp/5/2021 vydal dňa 22.januára 2021 platobný rozkaz, voči ktorému zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odpor, ktorý odôvodnil tým, že popiera nedôvodnosť tvrdeného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia na základe nasledovných skutočností :

Žalobkyňa uplatňuje podanou žalobou požiadavku na zaplatenie sumy 400 eur na základe ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. s odkazom na rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12Csp/47/2020, ktorý podľa jeho tvrdenia preukazuje úspešné uplatnenie práva ako spotrebiteľa. Na základe toho si žalobkyňa uplatnila nárok v sume 400 eur, ktorú sumu bez ďalšieho označuje za primeranú.

Žalobkyňa v podanej žalobe neuviedla žiadne skutočnosti, ktorými by odôvodnila výšku primeraného zadosťučinenia. Netvrdí a ani nepreukazuje žiadnu okolnosť, ktoré by zdôvodnilo, v čom je žalobkyňou uvádzaná suma primeraná a čo má takáto suma kompenzovať.

Žalobkyňa je povinná v žalobe uviesť také skutočnosti (skutkové tvrdenia), ktorými vymedzí skutok (skutkový dej), na základe ktorého si v spore uplatňuje svoj nárok a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu. Inými slovami, žalobkyňa je povinná vymedziť predmet konania po skutkovej stránke a zdôvodniť, na základe čoho dospela k sume 1.301,60 eura.

Z podanej žaloby nie je zrejmé, čo má priznaný nárok na bezdôvodné obohatenie s výškou primeraného finančného zadosťučinenia a nie je zrejmé, akou úvahou vôbec žalobkyňa dospela k ním uvádzaným sumám. Fakt, že rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy (kam patrí „primerané finančné zadosťučinenia“) závisí od úvahy súdu neznamená, že súd si má vyhľadať rozhodujúce skutočnosti, tie posúdiť a prípadne na základe ich posúdenia sa stotožniť s návrhom, priznať nižšiu sumu a pod.

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., na ktoré žalobkyňa odkazuje, je na základe obsahu žaloby nepoužiteľné.

Nesplnenie si procesnej povinnosti tvrdenia uloženej žalobkyni nie je len prekážkou pre súdne konanie, ale obmedzuje právo žalovanej strany na realizáciu obhajobných práv, práva na vyjadrenie sa k veci a pod.

. Absencia dôvodov pre priznanie nároku na finančné zadosťučinenie má za následok, že žalobkyňou tvrdený nárok nejestvuje.

Zo skutočnosti, že žalobkyni bol priznaný nárok na zaplatenie sumy 831,63 eur rozsudkom č. k. 12Csp/47/2020 na základe záveru súdu o bezúročnosti úveru neznamená, že vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/110/2019 zo dňa 15.07. 2019 :

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej "zákon o ochrane spotrebiteľa") proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Odvolačný súd zastáva názor, že z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho neznamenajú ujmu na strane žalobcu.

Žalobkyňa v podanej žalobe uvádza, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti.

Ak táto skutočnosť by mala odôvodňovať uplatňovaný nárok, potom žalovaný namieta premlčanie práva na uplatňovanie uvedenej skutočnosti ako dôvodu žalovaného nároku. Úverová zmluva bola uzavretá v roku 2011.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný popiera existenciu žalovaného nároku a jeho výšku.

Žalovaný navrhuje, aby súd zrušil vydaný platobný rozkaz, po prejednaní žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % .

3. Súd určil termín pojednávania na 11.mája 2021, na ktorý sa žalobkyňa nedostavila, doručenie vykázané mala dňa 27.4.2021, jej neúčast' ospravedlnil predseda Občianskeho združenia OSPO Martin K. J., ktorý predložil súdu splnomocnenie na zastupovanie žalobkyne v tomto konaní z dôvodu, že žalobkyňa pracuje ako zdravotná sestra na covidovom oddelení, preto má problém sa dostať na pojednávanie. Súhlasila, aby súd pojednával bez jej prítomnosti a vo veci aj rozhodol.

Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie vykázané mala právna zástupkyňa žalovaného JUDr. Cviková dňa 22.4.2021, svoju neúčast' ospravedlnila dňa 5.5.2021, doručené súdu dňa 6.5.2021 z dôvodu hospodárnosti a tiež závažnej epidemiologickej situácie vyvolanej šíreným koronavírusom. Súhlasila, aby súd pojednával bez jej prítomnosti.

4. Súd pojednával podľa § 180 CSP bez prítomnosti žalobkyne a právnej zástupkyne žalovaného.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom zástupcu žalobkyne, oboznámil listinné dôkazy - žaloba č.l. 1-2, rozsudok OS Prievidza č. I. 5 - 12, výpis z účtu č.l. 13 - 14, rozsudok KS Trenčín č.l.15-17, platobný rozkaz č.l. 20, odpor žalovanej č.l. 26 - 29, uznesenie OS Prievidza č.l. 37, vyjadrenie žalobkyne k odporu č.l.39 - 42, vyjadrenie žalovanej č.l.45 - 48, vyjadrenie žalovanej č.l. 56 a pripojený spis OS Prievidza sp. zn. 12Csp 47/2020 a uznesenie NS SR sp. zn. II.ÚS 229/2017, stanov Občianskeho združenia, oznámenie o pridelení identifikačného čísla predložené na pojednávaní a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobkyňa sa vyjadrila v písomnom podaní k odporu, konkrétne k premlčaniu uviedla, že nárok premlčaný nie je, nakoľko ak by sa premlčacia doba počítala od dátumu uzatvorenia zmluvy od roku

2011, tak by súd ani nerozhodoval, že žalobkyni má žalovaný zaplatiť sumu bezdôvodného obohatenia od žalovaného vo výške 831,63 eur, lebo nárok by bol premlčaný.

K zrážkam zo mzdy uviedla, že bolo porušené jej právo, za ktoré zodpovedá žalovaný, lebo zrážky boli realizované bez súdnej kontroly, čo obchádza únijný prvok a to kontrola zmluvy, čo sa týka neprijateľných zmluvných podmienok v rámci ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany. Mimosúdne zrážky zo mzdy ovplyvnili ekonomické správanie žalobkyne, strhávané sumy boli bez právneho dôvodu vo výške 30 eur mesačne, tieto sumy ochudobňovali žalobkyňu, lebo ich nemohla použiť ako časť svojho príjmu pre seba. Išlo doslova o stratu finančných prostriedkov, ktoré privodili ujmu, ktorá nepriaznivo vplývala na jej psychiku, lebo išlo o opakované zrážky vo výške 30 eur mesačne. Určite takáto situácia žalobkyňu netešila, nebola spokojná, nebola vysmiata, práve naopak. Psychická ujma v danom prípade existovala, aj keď preukazovanie ujmy nemá oporu v zákone.

Poukázala na § 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa a zdôraznila, že v uvedenom ustanovení sa neuvádza, že je potrebné preukazovať ujmu, ani výšku primeraného finančného zadosťučinenia. V danom prípade podľa žalobkyne je výška zadosťučinenia primeraná.

Uviedla, že spĺňa zákonnú požiadavku upravenú v § 3 ods.5 cit. zákona. Zdôraznila, že preukazovanie ujmy nie je potrebné a nemá oporu v zákone, na čo poukázal aj rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 127/2017, z ktorého okrem iného vyplýva, že pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia.

7. Žalovaný k vyjadreniu žalobkyne v písomnom podaní zo dňa 19. apríla 2021 uviedol, že v súvislosti s uplatnením námietky premlčania voči žalovanému nároku je podstatné, že z právnej úpravy (zákon č. 250/2007 Z.z.) nevyplýva, že nárok na finančné zadosťučinenie vzniká právoplatnosťou rozhodnutia súdu, ale „úspešným uplatnením porušenia práva spotrebiteľa na súde.“

Nárok na primerané finančné zadosťučinenie je teda možné uplatniť aj bez toho, aby mu muselo predchádzať iné rozhodnutie. Pod „úspešným uplatnením porušenia práva spotrebiteľa“ sa rozumie aj jeho uplatnenie ako prejudiciálnej otázky v samotnom konaní o zaplatenie finančného zadosťučinenia. Ďalej primerané finančné zadosťučinenie nemá s uplatňovaním iných nárokov nič spoločné. Ak však žalobkyňa mieni svoje tvrdenie o tom, že premlčacia doba nemohla začať plynúť od okamihu uzavretia zmluvy, lebo potom by v danom okamihu mala plynúť aj premlčacia doba pre bezdôvodné obohatenie, je nutné upozorniť na odlišnú skutkovú a právnu povahu oboch nárokov a predpoklady ich vzniku.

V podanej žalobe sa žalobkyňa odvoláva na rozsudok vo veci 12Csp/47/2020 zo dňa 05.11. 2020, teda pri vzhliadnutí výroku I. daného rozsudku je zrejme, že takéto určovacieho výroku sa žalobkyňa mohla domáhať od uzavretia zmluvy, preto námietka žalovaného je opodstatnená.

K tvrdeniam žalobkyne, že rozhodovanie o výške primeraného finančného zadosťučinenia je len vecou úvahy súdu žalovaný uvádza, že Civilný sporový poriadok nepripúšťa, na rozdiel od predchádzajúceho sporového kódexu, súdny odhad nároku vo veci samej. Podľa rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.06. 2020) : „Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku.“

V zmysle publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk je potom potrebné vykladať aj § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

Žalovaným označené rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/110/2019 zo dňa 15.07. 2019 deklaruje požiadavky na aplikáciu uvedeného ustanovenia v zhode s tým, čo vyplýva z rozhodnutia R 52/2020.

Žalovaný preto opätovne poukazuje na bod 15. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 19Co/110/2019 zo dňa 15.07. 2019 „Odvolačný súd zastáva názor, že z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je zrejme, že v ňom upravený nárok na finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola daná aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver súdu prvej inštancie, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky, bez ďalšieho neznamenujú ujmu na strane žalobcu.“

Ak sa v podaní žalobkyne uvádza, s poukazom na rozsudok NS SR 6Cdo 127/2017, potom je nutné poznamenať, že uvedené rozhodnutie sa týka preukazovania „výšky utrpenej ujmy.“ To ale neznamená,

že súd má rozhodovať na základe domniek alebo vlastnej úvahy bez toho, aby mal preukázané konkrétne okolnosti, na základe ktorých má o nároku rozhodovať.

Dôkazné bremeno o tvrdeniach a nároku uplatňovanom v konaní má žalobca. Z doposiaľ predložených listín a dôkazov nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o existencii nároku a o jeho výške.

Žalovaný navrhuje, s odvolaním sa na odpor proti platobnému rozkazu a vyššie uvedené skutočnosti, aby súd po prejednaní žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Z pripojeného rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 12Csp 47/2020 zo dňa 5.novembra 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.novembra 2020 vyplýva, že súd prvej inštancie rozsudkom určil, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19.5.2011 je bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 831,63 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobkyni nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 79 %.

Po právnej stránke súd odôvodnil svoje rozhodnutie § 52 ods.1, § 54 ods.1,2 Občianskeho zákona, § 1 ods.2, § 2 písm. d/ z. č. 129/2010 Z. z., § 9 ods.2 písm. c/, f/, i/, j/ a k/ cit. zákona, § 11 ods.1, § 11 ods.4 cit. zákona, § 451 ods.1,2; § 456, § 101, § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákona.

Z odôvodnenia tohto rozsudku okrem iného vyplýva, že úver poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods.1 písm. a/ a b/ z. č. 129/2010 Z. z. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 831,63 eur, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie v tejto sume, nakoľko sa žalovaný o túto sumu obohatil, lebo žalobkyňa zaplatila viac ako mala, teda úver preplatila.

Z odôvodnenia tohto rozsudku ďalej vyplýva, že medzi stranami nebolo sporné, že k uzavretiu úverovej zmluvy došlo dňa 19.5.2011 a že v danom prípade išlo o tzv. spotrebiteľský zmluvný vzťah, keďže žalovaný uzavrel úverovú zmluvu v postavení dodávateľa (viď výpis z Obchodného registra na č.l. 18) a žalovaná ako fyzická osoba nepodnikateľ, teda v postavení spotrebiteľa.

V konaní medzi stranami nebolo sporné ani to, že z dohodnutej výšky úverového limitu vo výške 1.500 eur bola na účet žalovanej poukázaná len čiastka 1.284,25 eur s tým, že zvyšok do sumy 1.500 eur, sumu 215,75 eur, si žalovaný ešte pred poskytnutím úveru žalobkyni z výšky úveru odrátal.

V konaní medzi stranami nebolo sporné ani to, že žalobkyňa z poskytnutého úveru doposiaľ vrátila žalovanému sumu 2.115,88 eur, tak ako to vyplýva z písomného dokladu založeného v spise žalobkyňou, označeného ako Platby K. S. - XXXXXXXXXXXX.

Žalobkyňa mala vrátiť úver a úroky po celú dobu jeho čerpania a táto suma predstavuje 3.375,54 eur, z čoho vyplýva, že výška úrokov po celú dobu čerpania predstavovala sumu 1.875,54 eur (3.375,54 eur - 1.500 eur). V tejto sume ako vyplýva z úverovej zmluvy nie sú uvedené žiadne iné náklady, ktoré by mala žalobkyňa z titulu poskytnutia úverového limitu alebo úverovej istiny znášať.

Vzhľadom k tomu, že sa žalobkyňa domáhala o zaplatenie sumy 1.050 eur titulom bezdôvodného obohatenia a žalovaný sa obohatil o sumu 831,63 eur, súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

K námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že táto námietka vznesená žalovaným nie je dôvodná a nárok nie je premlčaný v dvojročnej subjektívnej lehote a ani v trojročnej objektívnej lehote.

9. Žalobkyňa pripojila k žalobe jej platby (č.l.13-14), ktoré boli realizované na účet žalovaného od 24.6.2011 až do 14.7.2020.

Žalobkyňa dňa 24.6.2011 zaplatila 80,37 eur, dňa 16.8.2011 zaplatila 80,37 eur, dňa 7.9.2011 zaplatila 160,74 eur, dňa 27.1.2012 zaplatila 80,40 eur, dňa 28.3.2012 zaplatila 84 eur, dňa 27.4.2012 zaplatila 80 eur, dňa 18.6.2012 zaplatila 80 eur, dňa 17.7.2012 zaplatila 45 eur, dňa 21.7.2012 zaplatila 35 eur, dňa 25.11.2012 zaplatila 40 eur, tieto platby realizovala prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. a od 16.11.2016 do 14.7.2020 platila mesačne čiastku 30 eur, podľa vyjadrenia jej zástupcu tieto sumy jej boli zrážané zamestnávateľom Nemocnica s poliklinikou N..

10. Zástupca žalobkyne vo svojom prednese na pojednávaní uviedol, že žalobkyňa uplatnila úspešne svoje právo a poukázal na § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa, z ktorého jednoznačne vyplýva, že nie je potrebné preukazovať ujmu, teda vyplýva to zo zákona, ale aj z rozsudku NS SR, na ktorý žalobkyňa poukazuje vo svojej žalobe sp. zn. 6Cdo 127/2017.

Zo strany žalovanej došlo k porušeniu povinnosti, ale aj práva. Čo sa týka porušenia povinností, tu poukázal na uzavretú zmluvu, ktorá je v rozpore so zákonom. Žalovaná strana porušila povinnosť, porušila právo, ide tu o nezákonné preplatenie úveru zo strany žalobkyne a to zrážkami z jej mzdy, lebo zamestnávateľ jej zrážal nad rámec poskytnutého úveru zrážky zo mzdy a keď sa to žalobkyňa

dozvedela, že jej zamestnávateľ strháva 30 eur mesačne aj naďalej, hoci úver zaplatila. Na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 12Csp 47/2020 jej zamestnávateľ prestal zrážať zo mzdy zrážky v sume 30 eur mesačne.

V súvislosti s týmto prípadom poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 229/2017 zo dňa 4.4.2017, v závere ktorého je uvedené, že nie je potrebné preukazovať žiadnu ujmu.

Čo sa týka primeraného finančného zadosťučinenia, žalobkyňa sa domnieva, že suma 400 eur je primeraná suma. Či súd rozhodne o sume 400 eur, 300 eur alebo 200 eur je na rozhodnutí súdu. Domnieval sa, že čím vyššia bude sankcia, resp. suma finančného zadosťučinenia, tým viac veriteľa odradí v budúcnosti uzatvárať úverové zmluvy s klientmi v rozpore so zákonom.

Zdôraznil, že nárok žalobkyne je oprávnený a tento vyplýva zo zákona. Ak by aj bolo potrebné preukazovať ujmu, žalobkyňa, keď zistila, že zamestnávateľ jej strháva, resp. zráža zo mzdy sumu 30 eur mesačne aj naďalej, hoci úver zaplatila, nebola nadšená a do smiechu jej nebolo. Aj týmto spôsobom utrpela určitú psychickú ujmu.

Nárok žalobkyne nie je premlčaný, nie je možné premlčaciu dobu počítať od podpisu zmluvy, pričom žalobkyňa uplatnila svoje právo v novembri 2020 a žalobu podala v roku 2021. Primerané finančné zadosťučinenie má funkciu satisfakčnú, sankčnú a odrádzajúcu. Ak by súd zamietol žalobu žalobkyne, stratil by § 3 ods. 5 svoj význam. Samozrejme, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od zváženia súdu, kritériom je samotná primeranosť, o čom sa hovorí aj v rozhodnutí NS SR.

Žalobkyňa má ešte nejaký ďalší úver v Poštovej banke, ktorý teraz rieši.

Uplatnil trovy konania, cesta Martin - Prievidza a späť osobným motorovým vozidlom, ktoré vyčíslil.

K pomerom žalobkyne uviedol, že je rozvedená, v byte býva sama a má jedného plnoletého syna.

11. Súd zhodnotením skutkového stavu dospel k záveru, že žaloba je čo do základu podaná dôvodne a čo sa týka výšky uplatnenej sumy nedôvodná len sčasti.

12. Podľa § 3 ods.5 z. č. 250/2007 Z. z. - o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Citované ustanovenia má plniť funkciu satisfakčnú a funkciu sankčnú a jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany.

Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešných uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve a iné.

Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, sa nevyžaduje.

Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody alebo bezdôvodného obohatenia, je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Preto je vecou súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

Novšie znenie ustanovenia § 3 ods.5 poslednej vety cit. zákona účinné od 10.6.2013, zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľov. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej z. č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Účelom inštitútu finančného zadosťučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená.

Zákon č. 250/2007 Z. z. v pôvodnom znení, ale aj v novelizovanom znení neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Súd považuje za podstatné uviesť vychádzajúc aj z uznesenia Ústavného súdu SR č. II.ÚS 229/2017 zo dňa 4.apríla 2017, že pri výklade § 3 ods.5 cit. zákona zákonodarca toto ustanovenie formuloval tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila). Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa, tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný.

13. Žalobkyňa si úspešne uplatnila na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a súd jej priznal bezdôvodné obohatenie v sume 831,63 eur, ktoré vzniklo na strane žalovaného; vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale len v nepatnej časti žalobu zamietol. Reálne žalobkyňa nedostala úver vo výške 1.500 eur, dostala na účet od žalovaného 1.284,25 eur a zvyšnú sumu do úveru 215,75 eur bola suma tzv. doplnkové služby, ktoré si žalovaný ponechal. Preukázateľne žalobkyňa zaplatila 2.115,88 eur, pričom podľa zmluvy o revolvingovom úvere mala celkom žalovanému uhradiť sumu 3.375,54 eur. Tak ako vyplýva z obsahu spisu, žalobkyňa prvé platby po uzavretí úverovej zmluvy od 24.6.2011 uhradila prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s. a ďalšie splátky jej zrážal jej zamestnávateľ Nemocnica s poliklinikou Bojnice mesačne vo výške 30 eur, teda celkom uhradila sumu 2.115,88 eur tak, ako súd uviedol už vyššie, čo napokon vyplýva z listiny označenej platby K.

Z obsahu spisu nevyplyva, na základe čoho jej zamestnávateľ zrážal zo mzdy pravidelne mesačne 30 eur, ale túto zrážku žalobkyňa pociťovala ako zmenšenie svojej majetkovej sféry a to mesačne, nakoľko podľa vyjadrenia jej zástupcu je rozvedená, preto aj táto pravidelná zrážka jej zasiahla do jej ekonomickej sféry.

Súd vychádzajúc okrem iného aj z uznesenia Ústavného súdu SR č. II.ÚS 229/2017 zo dňa 4.apríla 2017 a má za to, že nie je potrebné preukazovať výšku ujmy, nakoľko zákon žiadne kritéria na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia nevymedzil, postačuje aj podľa súčasného znenia z. č. 250/2007 Z. z. porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Postačuje teda spôsobilosť porušenia alebo povinnosti, ktoré vedú k ujme spotrebiteľa, vtedy je daný základ nároku na finančné zadosťučinenie.

Žalobkyňa si úspešne uplatnila na súde porušenie svojho práva ako spotrebiteľa, v konaní bola úspešná, preto nie je potrebné preukazovať výšku škody a je na úvahe súdu, akú výšku primeraného finančného zadosťučinenia jej prizná. Súd vychádzal pri určení tejto výšky aj z výšky poskytnutého úveru, tiež zobral do úvahy sumu, ktorú žalobkyňa žalovanému uhradila, touto sumou určite boli ohrozené jej majetkové práva a niekoľkoročnými opakovanými zrážkami z jej mzdy, čo jej spôsobilo aj jej psychickú ujmu, keď zistila, akú sumu celkovo uhradila.

Súd je toho názoru, že k porušeniu práva došlo na strane žalobkyne, zaplatila za úver viac ako mala, pretože úver bol vyhlásený súdom prvej inštancie za bezúročný a bez poplatkov, žalovaný nemal na tieto finančné prostriedky nárok.

Súd primerané finančné zadosťučinenie v sume 300 eur považuje za primerané, plniace si všetky funkcie finančného zadosťučinenia.

14. Pokiaľ žiadala žalobkyňa viac, súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

15. K námietkam žalovaného súd uvádza, že žalobkyňa svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie odôvodňuje tým, že si úspešne uplatnila voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v konaní sp. zn. 12Csp 47/2020, v ktorom bola v podstate úspešná. Zo strany žalovaného došlo k porušeniu spotrebiteľského práva vo vzťahu k žalobkyni, lebo súd dokazovaním dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov a žalovanému určil povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie už v horeuvedenej sume 831,63 eur. Teda porušením práva zo strany žalovaného je spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne, lebo žalovaný porušil právo a žalobkyňa prišla o

finančné prostriedky zrážkami zo mzdy a to každý mesiac v rovnakej opakovanej sume a o túto sumu sa zmenšila jej majetková sféra každý mesiac. Inak povedané, už týmto porušením práva je daný základ nároku na finančné zadostučinenie.

K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd uvádza, že nárok v konaní sp. zn. 11Csp 5/2021 nie je premlčaný, lebo žalobkyňa podala žalobu na súd prvej inštancie dňa 19.1.2021 a súd prvej inštancie skonštatoval v konaní sp. zn. 12Csp 47/2020, že ani nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný ani v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe a ani v objektívnej premlčacej trojročnej dobe, lebo žalobkyňa uplatnila svoj nárok na súde dňa 18.8.2020.

16. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom Okresného súdu Prievidza na odvolací súd - súd II. inštancie, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 355 ods. 1 CSP v spojení s § 362 ods.1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.